

Braziliaanse groet - 2006

Beste familieleden, vrienden en sympathisanten,

In dit jaar van het gebed prijkt op de voorkant van ons jaarlijks informatief boekje "*Braziliaanse groet*" een foto van zelfgemaakte kaarsen door Zr. Joêmia Santos da Purificação in Rui Barbosa, Brazilië.

Elk kaarsje, hoe klein ook, brengt licht in de duisternis, warmte, vuur, leven, en hoe meer kaarsjes er worden aangestoken, des te sterker is de kracht van de werking ervan. Zeker als je kaarsjes aansteekt vanuit je hart! Je kunt een kaarsje aansteken voor iemand die het moeilijk heeft, of voor iemand waar je heel veel om geeft. Je kunt ook een kaarsje aansteken voor iemand die overleden is, of voor iemand die iets geweldigs doormaakt.

- Een **witte** kaars staat voor genezing, zuiverheid, waarheid, vrede, geestelijke verlichting, helderziendheid, spirituele kracht en helpt bij het afwenden van twijfel en angst.
- **Geel** staat voor activiteit, creativiteit en eenheid, schenkt geluk, zelfvertrouwen, aantrekkelijkheid, charmes, intellect en optimisme.
- **Goud** bevordert de verstandhouding, versterkt de intuïtie en trekt kosmische invloeden aan.
- **Roze** bevordert de romantiek en de vriendschap.

- **Rood** staat voor passie, gezondheid, liefde, kracht, moed en wilskracht.
- **Zilver** beschermt tegen negatieve krachten, moedigt aan , geeft psychische helderheid.
- **Steenrood** geeft extra kracht wanneer er veel energie nodig is.
- **Paars** geeft kracht, succes, idealisme, genezing, onafhankelijkheid, meditatie en is ook huiselijk.

Het zijn kaarsen die een zeer belangrijke bijdrage leveren in het pastoraal werk, maar de zusters ook wat hulp bieden voor hun levensonderhoud. We geven in deze brochure wat informatie over de werkzaamheden in Rui Barbosa, een getuigenis van Sara Brouckaert en van haar ouders, info over het project, het heengaan van Frère Roger Schutz en het zilveren jubileum van Zr. Noélia Nascimento Cerqueira.

We wensen U van harte veel leesgenot.

Zo spreekt de kaars:

*Steek me aan
met een gelovig hart
en laat me niet alleen.
Ik ben slechts waardevol
als je gebed mij draagt.
Wanneer je weggaat
zal ik hier blijven branden
tot je terug komt.*

*Ik zal aan anderen vertellen
dat je hier bent geweest
en aan de Heer zal ik spreken
van de vlam in je hart".*

*Bidden is je hart openstellen
voor de genade en de liefde".*

Mogen wij ook ons hart openstellen voor al wat er leeft bij medemensen dichtbij en ver af zoals in Brazilië. Zuster Angela Dos Santos Lima, de regionale overste, dankt u in naam van alle Braziliaanse zusters voor uw grote steun en inzet.

Rui Barbosa

Rui Barbosa is het bisdom van Mgr. André De Witte, priester van het bisdom Gent. Dit bisdom ligt in het noordoosten van Brazilië en strekt zich uit over een gebied van circa 25.000 km². Er wonen zo'n 420.000 mensen. Ongeveer 83% zijn katholiek. Mgr. De Witte kan er rekenen op een 20 tal priesters waarvan de meeste van Italiaanse of Spaanse afkomst zijn. Daarnaast werken er nog heel wat zusters afkomstig van een 14-tal verschillende Congregaties, waaronder onze Zwartzusters, de Irmãs Negras.

De zusters Joêmia Santos da Purificação, Irací Silva de Moraes en Rita de Cassia zijn actief op verschillende vlakken. Ze zetten zich in voor het begeleiden van gemeenschappen, straatkinderen en landlozen alsook voor de roepingenpastoraal, hetgeen beloond is met een nieuwe roeping voor de Zwartzusters.

Op 27 maart 2005 trad Cleide Silva de Jesus van Rui Barbosa, op 26 jarige leeftijd in de Congregatie. We heten haar van harte welkom en wensen dat ze een zeer gelukkige, dienstbare zuster mag worden en zijn.

Naast het maken van kaarsen in hun vrije tijd bakt zuster Clemilda Pereira da Conceição ook hosties als middel om zelfstandig in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. De productie verloopt momenteel traag en de hosties zijn niet zo mooi afgewerkt door gebrek aan degelijke toestellen die eigenlijk van Italië zouden moeten kunnen komen.

Eenmaal per week verzorgen de zusters ook op donderdag een half uur radioprogramma waarin gebed en bezinning wordt doorgegeven aan mensen die veraf wonen. De tegenstellingen arm - rijk zijn zeer groot en iedereen kent het probleem van de verdeling van de gronden: er zijn maar 80 nederzettingen die meer dan 5000 families moeten voeden.

Mgr. De Witte probeert een ministeriële kerk op te bouwen, d.w.z. een kerk waar het zwaartepunt ligt bij de opbouw van de gemeenschappen en parochies onder leiding van leken en zusters. Tijdens de laatste bisschoppenconferentie in Brazilië werd dit zo verwoord: *"Het evangelisatiewerk is als op weg zijn, op pad zijn, waarbij men twee benen nodig heeft: het binnenkerkelijke, waar de sacramenten, de liturgie en de catechese een plaats vinden en het engagement van de Kerk om deel te nemen aan de opbouw van een socialere en rechtvaardigere maatschappij, op weg naar de definitieve hoopvervulling van ons geloof."* Daar is de steun van zusters en leken onontbeerlijk.

Zr. Joêmia mocht ook een missie-ervaring meemaken in de "*acampamentos*" (kampen) en nederzettingen waarvan ze hier een doorleefd relaas geeft.

"Een acampamento is een kamperende groep gemotiveerde landlozen die besloten hebben een braakliggend landgoed te bewerken. Een nederzetting komt tot stand wanneer meerderen zich groeperen in een concreet project om er hun huizen op te trekken. Ik was daar vier dagen met hen samen op het gehucht: Poço Longo genoemd, in het gebied van Rui Barbosa. Er werden groepen gevormd van jongeren, meer bejaarde mensen en ook kinderen.

Elke missionaris sloot zich bij een groep aan om dit soort leven te kunnen benaderen. Hun verhalen brachten zeer verscheiden ervaringen naar voor, de hele strijd typerend om het recht op een eigen stukje grond. Ik was erg onder de indruk van de levensmoed van die mensen als ze vertelden hoe ze vaak een hele dag lang in volle zon de wacht moeten houden, zonder een druppel water of wat ook om te drinken en vechtend tegen slangen die op die plaats hun nest hadden, naast nog vele obstakels. Velen van hen haalden het met veel inspanning en bij anderen was het dan iets minder spectaculair.

Het interessante is dat elke familie in de nederzetting, buiten de eigen woning, de overlevingsmogelijkheid ontvangt. We hebben in die dagen veel huizen bezocht en het deed goed om dit beproefde en onderdrukte volk te mogen beluisteren dat ons met veel vreugde ontving. We kregen zelfs vruchten van hun akker mee naar huis: pompoen, bonen en maniok. Hun dagindeling bestaat hierin: al vroeg in de morgen trekken mannen en vrouwen naar het veld om 's avonds terug te komen. Een schoolbusje brengt de kinderen naar school want de ouders houden er sterk aan dat ze kunnen leren in hun oorspronkelijke omgeving om hun eigenheid niet te verliezen. Ze zijn stevig overtuigd dat mensen van te lande een gezond leven leiden, dus moet het voor hun kinderen ook mogelijk kunnen zijn.

Eigenlijk was ik vooraf niet helemaal gerust op die dagenlange samenleving want we zouden op de grond slapen zoals zij het aanvankelijk moesten doen. We verbleven in een ruim verlaten huis waar men voor vergaderingen samenkomt. Die eerste bewuste avond bij het opzoeken van het toilet kronkelde in het halfdonker een slangenjong voor mijn voeten. Nu kon ik niet meer slapen van schrik voor de rest van de nacht. Ik beken eerlijk dat het hard was voor mij aan de lijve te moeten voelen wat die mensen dagelijks doormaken, maar die ervaring was uniek en ik heb er veel bij geleerd.

Ik persoonlijk geef er de voorkeur aan om verder met de landlozen te mogen werken maar de pastorale agenda zit al vol en ik weet echt nog niet wat ik kan doen. Tot slot nog een abraço met de geur van de Braziliaanse aarde!"

Een deel van de kracht in mezelf.

"Zo omschrijf ik, Sara Brouckaert, voor mezelf wat de Irmãs Negras mij hielpen ontdekken. Ik verbleef een grote twee maanden in Casa da Paz, een van de huizen van de Zwartzusters in São Gonçalo, Salvador da Bahia. Met open armen werd ik er ontvangen en ik heb me echt een stukje weten thuiskomen. Ik mocht er even op adem komen, wat dingen op een rijtje zetten. Vrijblijvend werd ik uitgenodigd om vieringen en gebedsmomenten bij te wonen. Af en toe deed ik dat ook, nam ik daar deel aan en voelde me ook "deel van".

Maar mijn eigen moment was vóór het slapengaan, in het kleine kapelletje. Daar vond ik rust en stilte, ondanks het voortdurende straatlawaai en de muziek. Een uurtje bleef ik daar meestal, zittend op een kussen op de grond, met een kaars dicht bij me en voor de rest donker rondom me. Ik raakte gehecht aan dit moment van bezinnen, danken en vragen. Even tijd maken om de voorbije dag plaats te geven in mijn leven.

Overdag hielp ik in de crèche bij Zr. Lies Despierre, het kinderdagverblijf van Casa da Amizade, een ander huis van de Irmãs Negras in São Gonçalo. Ik wandelde er tien minuutjes op, tot aan de Baixa de Sant'Antônio, beneden aan de helling. De eerste week nam ik de hoofdstraat, aarzelend over de nieuwe omgeving en alle mensen die me nieuwsgierig aankeken. Maar al gauw werd het duidelijk dat ik bij de zusters hoorde en steeds vaker kreeg ik een glimlach of een goedendag.

Op een morgen nam zuster Claudia Carvalho dos Santos me mee langs een andere, kortere weg. We liepen langs smalle zandstraatjes door een armere wijk met kleine huisjes en veel mensen op straat. Irmã Claudia werd begroet door bijna iedereen, ik werd amper bekeken. 's Avonds nam ik terug de hoofdstraat. De volgende morgen wandelde ik weer door de wijk en werd door iedereen argwanend aangestaard. Na enkele malen goedendag zeggen zonder antwoord te krijgen, liep ik in stilte verder.

Een zekere dag bleef ik wat langer in de crèche omdat enkele kinderen maar laat werden afgehaald door een ouder, broer, zus, oom of tante. Toen ik terug naar boven liep door dezelfde wijk hoorde ik plots van verschillende kanten roepen: "Tia! Tia!!". Dit betekent "tante" en zo noemden de kindjes me in de crèche. Doordat enkele kinderen in de wijk woonden en me zo aanspraken en enthousiast wuifden, keerde de sfeer. De volgende morgen werd ik door de mensen begroet als een oude bekende. "Bom dia! Tudo bem? Como vai?" (= Goedemorgen! Alles goed? Hoe gaat het met je?). En zo had ik elke avond wel iets om voor te danken, om over na te denken, om naar te vragen... Mijn hart popelt van verlangen om terug naar Brazilië te trekken en nu voor 6 maanden van 7 november 2005 tot 2 mei 2006'.

Sara Brouckaert

Reisverslag van Marc en Frieda Brouckaert - Leplae

We kregen de mogelijkheid om onze dochter Sara in Brazilië te bezoeken. Ze verbleef bij de Irmãs Negras in Salvador de Bahia. Dat dit onze stek zou worden, sprak bijna vanzelf. We werden er inderdaad als eregasten ontvangen. Hun "*pousada*" werd onze thuis en onze uitvalsbasis voor veertien dagen. We leerden er Zuster Agnes De Sloover kennen als een hartelijke gastvrouw, samen met haar Braziliaanse medezusters: Zuster Ana-Regina Santana Cachoeira, zuster Maria Barbosa da Silva op de foto bovenaan links en Zuster Claudia Carvalho dos Santos, onderaan rechts.

Op deze wijze kregen we dus de gelegenheid om kennis te maken met het Brazilië van het gewone volk en het werk dat de zusters er verrichten. Daarin draaide onze Sara mee. Ze zorgde bij zuster Lies voor de allerkleinsten die anders nergens werden opgevangen zoals Lucas en in het hoekje Raphaël. De zusters zelf runnen in één van hun huizen een atelier om vrouwen kansen of opnieuw kansen te geven een job te vinden of een beroep uit te oefenen en zo hun levensstandaard te verbeteren. En dat dit nodig was, zagen we zo rondom ons. In de 'favellas' wonen de mensen dik opeengepakt in vaak menonwaardige omstandigheden. Maar joviaal, open en vriendelijk zijn ze wel. Dat mochten we ondervinden als we via de zusters of Sara in contact kwamen met mensen, ook al waren we de taal niet machtig. Deze paar weken in Brazilië hebben ons veel geleerd, en we hebben er ook een stukje ons hart verloren.

Project

I. Benaming/Titel van het project

Onze zusters werken in de sloppenwijken om het leven van de vrouwen te ondersteunen en zelfs voor een stuk te delen maar ook om ze te helpen zich uit die armoedige situatie op te werken. Het project: *"Moeders en alleenstaande jongeren en vrouwen in Salvador en Maragojipe toegang verlenen tot de arbeidsmarkt en aldus een bestaanszekerheid bieden"*, is ingediend bij de Provincie West-Vlaanderen.

II. Projectomschrijving

Het volledige programma omvat diverse acties en varieert van kinderopvang tot hulp aan allerhande behoeftigen. Veel aandacht wordt gegeven aan beroepsvorming en begeleiding van vrouwen naar een zelfstandig werk, dat op duurzame wijze bijdraagt tot de verhoging van het inkomen van de jongeren en de vrouwen en hun betere inschakeling in de maatschappij.

Bij de keuze van de acties hebben de zusters zich laten leiden door diverse criteria. We citeren:

- DE VRAAG IN DE MARKT (de samenleving): de vorming moet leiden tot tewerkstelling. Er moet met andere woorden vraag zijn naar de bedoelde diensten.
- DE HAALBAARHEID BIJ DE VROUWEN: meestal heeft de doelgroep weinig of geen school gelopen en is de ontwikkelingsgraad vrij beperkt. Er wordt gekozen voor acties waarbij de handvaardigheid voorop staat.
- ZOEKEN NAAR DIVERSITEIT: niet alle vrouwen kunnen gevormd worden voor hetzelfde beroep. Dit zou negatief zijn voor de kansen op tewerkstelling. Bovendien is de bekwaamheid van de vrouwen erg verschillend. Er werd gezocht naar diverse vormen van tewerkstelling die optimaal aansluiten bij de individuele bekwaamheid van de vrouwen.
- DE MAATSCHAPPELIJKE BINDING: er werd geopteerd voor beroepen die mensen met mekaar maximaal in contact brengen. De sociale en vooral de communicatievaardigheid dient centraal te staan.

Deze criteria zijn niet allemaal te combineren in eenzelfde beroep. Daarom wordt de voorkeur gegeven aan de volgende beroepsvormingen:

1. OPLEIDING TOT NAAISTERS

Dit is een typisch vrouwelijke aangelegenheid en een vaardigheid die direct aansluit bij een basisbehoefte: kleding. In een arme gemeenschap zal deze vaardigheid enerzijds leiden tot het beperken van het budget dat nodig en beschikbaar is voor kleding. Anderzijds kan ze leiden tot een inkomen wanneer de diensten aangeboden worden aan derden. In bepaalde gevallen maakt het de vrouwen ook geschikt tot het zoeken van tewerkstelling in plaatselijke bedrijven.

Een verzorgde kleding ondersteunt de vrouwen ook in hun eigen fierheid en waardigheid. Hier ligt een belangrijke maatschappelijke betekenis: fiere mensen dwingen respect af en maken de mensen ontvankelijk voor vooruitgang. Naaien doet in hoofdzaak beroep op de handvaardigheid. Deze troef is in grote mate aanwezig in de doelgroep. Om deze diverse redenen werd deze vorming opgenomen in het programma.

Deze cursussen wil men nu ook inrichten in Maragóipe, in het binnenland van Bahia.

Daar heeft de Congregatie reeds een mooie zaal gebouwd die momenteel ter beschikking is. Op de foto in het midden Zuster Noélia Nascimento Cerquera en rechts Zr. Jandira das Virgens do Nascimento. Ook Zr. Roseane Assis Costa en Zr. Damiana do Carmo Nascimento zetten zich actief in te Maragojipe.

Met deze cursus willen de zusters proberen 60 tot 100 jongeren en vrouwen te bereiken om hen een deskundige opleiding te geven.

2. OPLEIDING TOT KAPSTER

Ook hier ontmoeten we een typisch vrouwenberoep dat bovendien een zeker aanzien geniet in de samenleving. Goede kapsters dwingen respect af. Bovendien is het kapsalon een plaats waar spontaan sociale contacten plaats vinden. Kapsters zijn niet alleen vaardige mensen in hun domein, ze communiceren veel en over diverse onderwerpen. Deze gesprekken dragen niet alleen bij tot gemeenschapsvorming maar ook tot maatschappijvorming en tot verhoging van het zelfbewustzijn van de vrouwen.

Een kapsalon kan gezien worden als een communicatieplaats voor ideeën, opvattingen en overtuigingen. Om deze redenen werd de opleiding tot kapster toegevoegd aan het programma. Zij kunnen opvoedsters zijn op zeer spontane wijze. Goede kapsters kunnen armen omtoveren tot fiere mensen.

3. COMPUTEROPLEIDING

Leren werken met computers hoort ongetwijfeld tot de mogelijkheden van een deel van de doelgroep. Een groep vrouwen is zeker bekwaam om op korte termijn om te gaan met de elementaire werking met computers. Logisch en structureel denken en handvaardigheid zijn hier de voornaamste vereisten. Deze vorming draagt in grote mate bij tot de zelfwaardering en het maatschappelijk aanzien van de vrouwen.

Bovendien maakt het hen geschikter voor het zoeken van tewerkstelling. We denken hierbij aan allerhande onthaalfuncties in bedrijven, sociale organisaties en administraties, aan eenvoudig kantoorwerk, aan de magazijniers (opvolgen van stocks) enz. Deze opleiding maakt het aanbod gediversifieerd en houdt voor de vrouwen de uitdaging in om het maximaal te halen uit hun capaciteiten.

Samengevat: het voorgestelde project biedt een diversiteit aan vormen die de vrouwen toelaat om op optimale manier hun capaciteiten en vaardigheden te ontwikkelen, gekoppeld aan een creatieve inschakeling in het maatschappelijk gebeuren. Deze bieden een meerwaarde aan de individuele vrouwen en aan de gemeenschap als zodanig.

III. Wat wil het project bereiken? Aan welke problemen een oplossing geven? Wat zijn de doelstellingen ervan?

Samengevat geven we een overzicht van de verwachtingen van het voorgestelde project:

- In een volledig verarmde buurt wil het een kans geven aan vrouwen tot zelfontwikkeling en persoonlijke meerwaarde.
- Het haalt hen uit de marginaliteit en biedt mogelijkheid om een nuttige en gewaardeerde plaats in te nemen in de maatschappij.
- Het stelt vrouwen in staat om dank zij de ontwikkeling van eigen capaciteiten zichzelf en hun familie een inkomen te verzekeren.
- Het project is gemeenschapsvormend door de keuze en de inhoud van de opleidingen.
- Het wil bovenal aan vrouwen hun eigenwaarde en fierheid geven of teruggeven.

IV. Welke doelgroep beogen wij met dit project?

Het project heeft in het vizier een doelgroep van vrouwen:

- die in de marginaliteit van het maatschappelijk gebeuren zijn verzeild geraakt
- die over niet of onderontwikkelde capaciteiten beschikken.
- de wil hebben om vooruit te komen op het individuele en maatschappelijke vlak
- een gemeenschapsreflex hebben en een rol willen spelen tussen anderen.

Concreet wil het project, gespreid over een periode van 3 jaar, tussen de 200 en 400 vrouwen een duurzame opleiding geven.

Het overlijden van Broeder R. Schutz (Taizé)

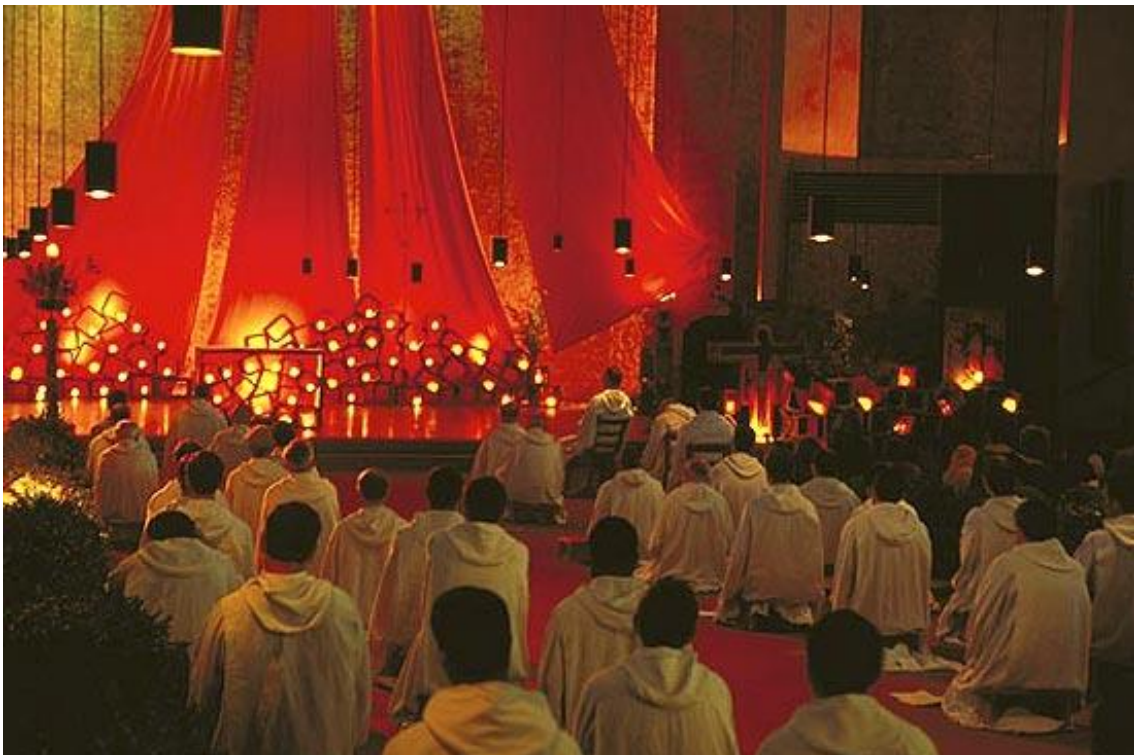
Zr. Marinalva Santana de França schrijft hoe de zusters en ook de Braziliaanse jongeren onder de indruk zijn van wat er zich tijdens het avondgebed van dinsdag 16 augustus 2005 afspeelde in Taizé (Fr.), waar temidden van de menigte die de gemeenschap omringt in de Kerk van de Verzoening, een vrouw - waarschijnlijk psychisch labiel - Broeder Roger (90 jaar) met een mes neergestoken heeft waarop deze kort nadien overleed.

De gemeenschap van Taizé bestaat uit ongeveer honderd broeders uit meer dan 25 landen. Tot die broeders behoort ook Broeder Xavier Van Nieuwenhuyse, de neef van Zr. Lisbeth Van Nieuwenhuyse. Alleen al door haar bestaan, is deze gemeenschap een concreet teken van de verzoening tussen christenen en volkeren, die verdeeld en van elkaar gescheiden zijn.

Op dit moment bevinden zich ook kleine gemeenschappen van broeders in achterstandswijken in Azië, Afrika en Noord- en Zuid-Amerika, alsook in Alagoinhas in Brazilië, een 109 km van Salvador, waar onze zusters ook geregeld eens op bezinning trekken. De sfeer in Alagoinhas is net zoals in Taizé. Alle gezangen zijn in het Portugees vertaald. De zes broeders komen driemaal per dag samen voor gebed en stellen zich open voor mensen die op zoek gaan naar God. Zij leven van hun eigen werk, voornamelijk het maken van glasramen en kaarsen.

De broeders delen de levensomstandigheden van de mensen temidden van wie zij wonen. Zo willen ze aanwezig zijn als gestalte van liefde, dichtbij de allerarmsten: straatkinderen, gevangenen, stervenden, dichtbij mensen die tot in het diepst van hun ziel gewond zijn door gebrek aan liefde, doordat ze door iedereen verlaten zijn. In één van zijn laatste boeken, getiteld "*Dieu ne peut qu'aimer*" (= God kan niet anders dan liefhebben) beschrijft broeder Roger + zijn weg van oecumene.

De zusters in Brazilië en Vlaanderen danken Frère Roger voor zijn levensgetuigenis, voor wie hij was en wat hij betekende voor zovelen.

Samen met Moeder Theresa schreef hij dit gebed:

*God, Vader van elke mens, gij vraagt ons liefde te brengen
daar waar de armen vernederd worden,
verzoening waar mensen verdeeld naast elkaar leven,
vreugde waar de kerk door elkaar geschud is.
God, open Gij voor ons een weg
om gist van gemeenschap te zijn in de hele menselijke familie.*

Zilveren jubileum van Zr. Noélia

Op zondag 11 december 2005 vierten de zusters in Brazilië het zilveren jubileumfeest van Zr. Noélia Nascimento Cerquera, in aanwezigheid van Algemeen Overste Zr. Christine Everaere en Econome Zr. Veva Verhelst, die in Brazilië verblijven van 22 november tot 23 december, om o.a. het zakenkapittel voor te bereiden, .

Zr. Noélia trad als tweede Braziliaanse zuster in de Congregatie van de Zwartzusters op 1 november 1977 en sprak haar tijdelijke geloften uit op 28 december 1980. Zij is de verantwoordelijke van de gemeenschap "Casa Santa Inês" die gesticht werd in 1995. Zij is pastoraal zeer actief op de parochie in Maragojipe. Zr. Noélia zet zich ook in voor het geven van de naaicursussen aan de jongeren en vrouwen. Samen met de zusters, priesters, de familie en alle parochianen houden we een jubelviering om 8u Braziliaanse tijd (12u Belgische tijd) in de matrix van São Gonçalo.

**JUBILEREN IS FEEST VIEREN
OM ZOVEEL
WAT GEDAAN KON WORDEN
IN LIEFDE EN TROUW 25 JAAR LANG.**

Met het Missio-gebed van E.H. Jan Dumon en in verbondenheid met mensen in Bahia en de Wereldkerk bidden wij:

*Heer onze God, Wij zouden geen mensen zijn
als wij niet op zoek gingen naar het onbekende.
Wij zouden geen mensen zijn
als wij niet op zoek gingen naar U.
Hebt Gij ons niet onrustig gemaakt
tot wij rust vinden bij U?*

*Nog vóór wij naar U op zoek gaan,
hebt Gij ons reeds gevonden.
Naar uw beeld en gelijkenis mogen wij bestaan,
door U gedragen in goede en kwade dagen.*

*Niemand heeft U ooit gezien,
maar in Jezus zijt Gij in ons midden komen wonen.
In Hem worden wij, wereldwijd, uw huisgenoten.
Want in uw huis is plaats voor velen.
Uw woord kunnen allen in hun eigen taal verstaan.*

*Wij bidden U dan, Heer, onze God,
geef dat wij U blijven zoeken,
dat wij in waarheid mogen vinden
en met velen leren delen
wat Gij ons in Jezus hebt gegeven:
genade op genade, leven in overvloed. Amen.*

Zuster Christine Everaere en medezusters.